

مازيگری دی خبرې مه کړه
ته به د ناز خبرې کوي رښتيا به شينه

همدا تپه وه چې ميين يې کړم.
هغه هم په داسې چا چې ليدلی مې هم نه وه له دې وړاندې
مې ورسره هيڅ اړيکې نه درلودې.
دغې تپې د شعر په بنا پيری ميين کړم.
له هماغه ځايه مې له دغه بنا پيری سره د ملگرتيا تار
وغځوه.

کلونه کلونه مې خپلې محبوبې ته د زړه وينې ورکړې د هغه
انځور مې جوړ کړ، خو هغسې نه، کومسې چې مې زړه
غوښتل ځکه ما بيللې وه، ما ماته خوړلې وه خو نا هيلی نه
وم.

د محبوبې انځورونه په لټه مې پيل وکړه څه مې کوله ترڅو
خپل مات زړه ته پرې ټکور ورکړم.
بلا ډيرې شپې مې ورته رڼې کړې بلا د ډيرو کتابونو پاڼې
مې واړولې تر هغه مې خپلې مبارزې ته دوام ورکړ.
ترڅو خپلې موخې ته ورسيدم.

انځورونه مې پيدا کړل هماغه انځورونه کومو انځورونو
چې په مات زړه مې ونيول وو.
دا انځورونه مې نکه د ډونډ مساسنلي ويريزم هسې نه

صبرې

د رو او شعرونو نه پوهيدم خو
و شپږو له خولې اوريدل چې

لاړم يو شپونکي څه ويل او له
رسته مې خواته را ورسيد ور

رې مې خپلې مشوقې ته وهلې
نه اوري.

ويي ويل.

رانه ورک شي بيا ماتې ونه خورم.

نو تاسو ته يې امانت درکوم.

هيله ده زما د محبوبې انځورونو ته زما په سترگو وگورئ

شايد دومره به ښکلي نه وي خو په يقين وایم چې ډیر بدرنگ به هم نه وي.

نور نوزه ستاسې او د لفظونو انځورونو تر منځ نه خنډ کيږم
تاسې انځورونو ته پریږدم.

له عبدالهادي اثر څخه نړۍ مننه، چې د کتاب په ډیزاین او
ستینګ کې یې خپله خواړي کړې، گوټې یې خاورې مه شه.
په پای کې د خپلو ټولو درنو ملګرو هریو عبدالرشید
همت، ډاکتر عطا الرحمن صافی، محمود شهیم، مطیع الله
پرهر او په ځانګړي ډول د میهن خپرندويې ټولنې مشر
ښاغلي بشیر احمد همت نه مننه کوم چې دا انځورونه یې تر
تاسو ورسول.

اوبه یې یخې او ډوډۍ یې تل ګرمه اوسه

کور یې ودان

محراب گل مخلص

۲۲/۸/۱۳۹۵

کوز کنړ خپل کور

اجمل/اند

خدایه! (ج)

خدایه! ژوند، د شني چينې په شان راته راوبښه
زړه دا ستا په عشق باندې ودان راته راوبښه

ټولې وسوسې زماله ذهن ځنې کډه کړه
ای خاونده ډاډ او اطمینان راته راوبښه

دومره ډېرې ډېرې مې د زړه له خونې وباسه
دې سینه کې نور د تینگ ایمان راته راوبښه

داسې یو امید چې مې دې ستړي ژوند ته رنګ ورکړي
خدایه یو سپېڅلی شان ارمان راته راوبښه

ستا د رحمتونو په دربار کې دا دعا کوم
ډېریمه ناتوانه خدایه توان راته راوبښه

دا د غربت شپې مې ای خالق ته رالڼدې کړه
ژوند پریو ودان افغانستان راته راوبښه

غزل

اوښکې مې په سترگو کې تودې کړه او بیا لاره شه!
ختمې مې وجود کې هدیرې کړه، او بیا لاره شه!

وامې خله او ښه مې د خپل اور په شور کې وسپڅه
جوړې دې پر ما د اوفف نشې کړه، او بیا لاره شه!

خپل خوی دې له خپله ځانه وشړه او شه خپه
خپلې هیلې خپله ذات کې مړې کړه، او بیا لاره شه!

ته دې له خپل ځانه تېښته وکړه، ما ته راشه، خو
ځان مې په لوی لاس په ما پسې کړه، او بیا لاره شه!

خپل تلاش له اوو رنگونو واړوه فاني یې کړه!
یار پسې د ټول جهان نارې کړه او بیا لاره شه!

غزل

لکه گلاب، په خپل اغزن ډنډر رامت هم زه
واه! عجیبه انصاف، بدنام هم زه میرات هم زه

تر منځ مو سوله هم زه، جنگ هم زه، بیلات هم زه؟
او نذر هم زه او د چا د سر خیرات هم زه؟
ته ملا مته هم، سرخ رویه هم، خوشاله هم
زه ملا مت هم نه، خفه له تانه زیارت هم زه؟
اوس بې دلیلله هم زه، چپ هم زه، برباد هم زه
او لا منم به، منسوخ شوي روایات هم زه؟
ښه منت بار هم زه، دعوت هم ستا، احسان دې هم؟
بیا به درد پرمه، په دغه ملاقات هم زه؟

هو قرباني هم زه، پردی هم زه او هیر هم زه
او شوم له درده خپله غیږه کې راقات هم زه

حضرت یوسف یوسفزی

غزل

په ټوله لار، مې ستا نامه اخیسته ښار ته تلمه
او په همدې به مې دمه اخیسته ښار ته تلمه

تمامه شپه به ډیوې سره زه وینم پاتې وم
سهار مې مور نه اجازه اخیسته، ښار ته تلمه

هغه روپۍ چې رانه ستا په دوا ولگېدې
نن مې پرې تاته لوپټه اخیسته، ښار ته تلمه

نو تابه وویل چې څه خو په ځان خیال ساته ډېر
چې به مې تانه مشوره اخیسته، ښار ته تلمه

مزدوري نه وه بده ورځ وه خونه صبر ېدم
له یوسفزي مې کرایه اخیسته، ښار ته تلمه

هدایت الرحمن غریبیار

غزل

زه مې په خپل ځان باندې تاوان ښه یم چې ته ښه یې
پرېږده زه همدغسې چېران ښه یم چې ته ښه یې

ستا سترگې پر نېمې مه شه ستا زړه دې ودان اوسې
زه د زړه پر ماتو پښوروان ښه یم چې ته ښه یې
سم لکه د چانه چې د ژوند څوک و ترورې
او که نه هماغسې پرېشان ښه یم چې ته ښه یې
ستا د هوښیار توب کیسه دې ورسیرې هر چاته
زه د لیونې د زړه ارمان ښه یم چې ته ښه یې
ته د اسوېلو او اندېښنوله ښاره ووځې
زه داسې اخته په ویرد ځان ښه یم چې ته ښه یې

ته به خفه کېږې نه که ورونه هر څه کړي پر ما
زه لکه هماغه یوسف خان ښه یم چې ته ښه یې

نغزل

دومره ناترسه خو ددې دور انسان نه وو
نباريي حلال کړو واپې يو هم مسلمان نه وو

دلته بلا، مخونه ده په وينو ورنګول
کالې بې سپين وه، خو په زړه کې بې ايمان نه وو
شايد قيامت و، قامتونه نړيدل، غورځيدل
شايد قيامت و، په سرونو مو آسمان نه وو
دوي به زما د نړيدو تماشه هم وګورې؟
زما له سره په يارانو دا ګمان نه وو
جانانه څار دې شم، قربان دې شم، لوګی دې شمه
که ته پيدا نه وې نو اوس به دا جهان نه وو
مونږ د رواج د ذولنو نه بغاوت نه کوو
کنه دا چا وې؟ چې په زړه کې مو ارمان نه وو

ته يې غوښتلې ستا په پلونو پسې تلو ليونی
ستا غريبپار بلا وهلی خو په په ځان نه وو

نغزل

ځان می په لاره کی شیندلی دی راځه راپسی
توتیه توتیه می د وجود را ټولوه راپسی

چی خبریدمه نو د خلکو رهبر شوی ومه
بس خوروان ومه او لاره جوړیده راپسی
دا اوس چی زه مخی له ورشمه او مخ اړوی
همدا جینی وه چی تر کلی به راتله راپسی
باور لرمه چی هینداری به پندی پاتی شی
که روڼه نه کړه چا د ستورو غونډی شپه راپسی
د زندگی را له مهار په لاس کی مه را کوه
ګوره بی لاری به شی ټوله قافله راپسی

سعوده زه یی تش په سترگو کی ساتلی یمه
ورته لږ ووايه چی تیزه کړی لمبه راپسی

غزل

زړه کې مې د درد د څړیکو زغم نه و
پښو کې مې دا ډیره موده دم نه و

زه په داسې ځای کې رالوی شوی يم
چیرته چې کتاب نه و، قلم نه و

ځکه خومې ځان درنه راټول کړلو
ستا بعضې کارونه یاره سم نه و

دا خلک د چا ازار وهلي دي
دلته خو ویرونه چم په چم نه و

خوښ چې و، یاران ترې زاریدل واره
سخته کې **ثاقب** سره یو هم نه و

غزل

وخت سره به گوتې لږې ماتې کړو چې څه کېږي
هیلي به د ژوند لپاره زیارتې کړو چې څه کېږي

ستاله درد نه څوک د زړېدلو اندېښنه لري؟!
پرېده پدې زړه کې به یې پاتې کړو چې څه کېږي

خدایه په کتاب کې مې وعده د جنت ولیده
اوس به یې دا پانې ورته قاتې کړو چې څه کېږي

ما او تا دیو بل د ژوندي پاتې کېدو سبب
لاړې به د خولې اب حیاتې کړو چې څه کېږي

امن چې درځاره د ولس لپاره غواړو نو
خپله شاعري به سوله ساتې کړو چې څه کېږي

خالد سنگر

غزل

د محبت تاج مې په سردۍ لابي تاجه، نه يم
لکه باچا ډېرو لښکرو ته محتاجه، نه يم

له گاهو کلک او له گلونو نه نازکه انسان
خدای پیدا کړی دیو شي له مزاجه، نه يم

په ايینه کې خپل خواشيني مخ ته گورم مدام
خوک وايي ياره چې خبر دې زه له جاجه، نه يم

اوس هم زما د زړه په گل لکه شبنم ورېږي
جانانه خلاص دې زه د یاد له احتجاجه، نه يم

پکې انسان ته د انسان په شان نظر نه کېږي
خوښ د نړۍ له دې بدرنگ، بدرنگ رواجه، نه يم

اتل افغان

غزل

اورته او لمر ته به بيخايه په سجده پريوتم
تاته راوړسیدم خدايه په سجده پريوتم

چې رانيږدې به شوم نو ږنگ ږنگ ديوالونه به وو
چې کوم يو درته به له ورايه په سجده پريوتم

ستا د ښکلا په تصور کې زندگي تیروم
په هر پر او په هره سرايه په سجده پريوتم

اوس دې تیرو خطاگانو پیغور نه راکوی
اوس دې خپل ضمیر ته وایه په سجده پريوتم

ما چې د خپل کرم د سیوري لاندې ودرې
ماته هم هغه لار راښايه په سجده پريوتم

سید شاه سعود

غزل

ما ریشه ریشه باسلو ستا وجود له خپله ځانه
خو په خدای چې یو ذره هم کمیدلې نه جانانه

دا منم چې ټوله لاره خو شیبو کې سر کیده خو
بی قدمه وم په دې چې مزکه نه وه تر اسمانه
ما وی لاس به درنه واخلم فاصلی به درله درکړم
خو چې څنگه رانزدی شوی نو کیسه شوه ټوله ورانه
هر نظر به دا گنله چې جهان به رانه ډک وي
هر بدن خپله خوشبو کې ځان ساتلی و پریمانه
خه د سترگو فریبونه خه د رزق بندیزونه
خومره جوخت چې راسره وې دومره لرې وې له مانه

هره ورځ ورله **سعوده** رنگ او نور زما په کاروي
بیا په سترگو خه کومه چې اشنا شي بی جهان

جلال/مرخپل

غزل

زه لکه بُت، چې سره گلونه قتلیده، ولاړ وم
چې زما زړه به وولاړ او که به زه ولاړ وم

خلکو سهار نه تر ما بڼامه ستا لټون کولو
زه به سهار نه تر ما بڼامه په لمانځه ولاړ وم
ما وې چې ځان په خلکو ووينم د لمر په تکیه
خومره کمزوری وم، همیش په لمر خاته ولاړ وم
زه له هغې پس بیا په دواړو پښو پریوتمه
زه تر هغې چې ستا اواز مې اوریده، ولاړ وم
چې را په یاد به شوې چې تاله به بنگرې راوړل وي
نو مزدوری ته به په لمر او بارانه ولاړ وم
سپوږمۍ په تلو وه، هر سړی په کټ کې پروت و خوزه
د بې وفاد راتلو لوظ را یاردیده، ولاړ وم

جلال، څنگه مې حیرانه ځان ته ودروله
چې نه واپس ورنه راغلی وم او نه ولاړ وم

غزل

نور څه آغاز د امتحان؟ نور څه انجام د امتحان؟
ژوند سراسر يو امتحان او زه ناکام د امتحان

څه کا ميايي؟ څه يې مزه؟ له ما يې مه پوښته جناب
خوف هر نفس د امتحان، خوف په هر گام د امتحان
بې خبري لکه يو خوب بې خبري لکه يو خيال
خبر دی خاص د امتحان، خبر دی عام د امتحان
زه د ازغونه يم راتير ازغي مې هېر د ازغو هېر
غم دی د گل د امتحان غم د گلغام د امتحان
گېر په گناه ثواب کښې زه يم په عجب عذاب کښې زه
اوس امتحان دی زما جام اوس مې هر جام د امتحان
گونډېم زه د ځان سره نه تا سره، نه چا سره
خوبه نيوکو کښې راځم شو مې کلام د امتحان

ممتاز: اوس هره خامي بالا له پېچ، بالا له خم
څه امتحان هم بالا خام، څه زه يم خام د امتحان

غزل

په خدای که په گناه او په ثواب يم کليواله
په خدای نن سبا بل شاني خراب يم کليواله

دا کلی عذابونو هم راوېښ نه کړو، څه او کړم؟
برباد شوم کليواله، په عذاب يم کليواله
زه تا په دې خبره څنگه پوی کړم؟ نه پوهيږم
زه خيال يم کليواله، زه سراب يم کليواله
ملک راپوري خاندي او ملا اړوي مخ
بيخي په ليونيو کښې حساب يم کليواله
غريږه، زه خاموش يم درته ناست لکه د بت
وتلی ستا له سوال او له جواب يم کليواله
چې اوسوم نو هيچا هم را او نه کتل. څه خیر دی
نه سيخ يم کليواله، نه کباب يم کليواله

نيم کلی خوبه خامخا خلاف وي د **ممتاز**
په دې زاړه کتاب کښې نوی باب يم کليواله

غزل

ما بنسامه ! د خمار غوندي يو کس دى زما خوښ دى
ته نورې قيصې څه کوي؟ خو بس دى، زما خوښ دى

چې خپل مې شي چې خپل يې شم. دا نه ده زما وس کښې
ملگرو!! زما دومره پورې وس دى، زما خوښ دى

بې حسه ، بې سيواده دى په شل ځايه تقسيم دى
خو څه اوکړم؟ همدغه مې اولس دى زما خوښ دى

دا جسم ، چې په يو ځای راټول شوى دى هم ښه دى
دا زړه ، چې په دې جسم کښې تس تس دى، زما خوښ دى

ممتاز ما گلاب وو ورليزلى چې يې خوښ وو
ممتاز راليزلى يې واپس دى، زما خوښ دى

غزل

له څنگ يې نه پاڅمه نه په ځان ستم نه کوم
مزاجه ! پرې مې ږده اختر دى زه ماتم نه کوم

ښه، چې ته وايې چې غم مه کوه نو نه يې کوم
زما په برخه دغه کار وو دا به هم نه کوم

له ميکدي نه را روان يم، له دکانه نه يم
د خداى نيکبخته ! هيڅ حساب د دم قدم نه کوم

زه خپلې ويړې تنه يې ته دومره او غريدم
چې د سراب سترگه شوم هيڅکله به نه کوم

ممتاز ځان خو په جنت پسې وژلى نه شم
الله گواه دى دومره خوف له جهنم نه کوم

غزل

دا نوی رنگ په دې گلاب غزل کې څه و چې و
دا خو زما د زړه د زخم ټوکیده و چې و

له جنگه پس دلته ژوندی فکر بیا پاتې نه و
او هغه هم د مرگ په خوب باندې ویده و چې و
ما ورته وېل چې بې له تا خو قیامت و په ما
سترگې یې پټې کړې په اوښکو وېل یې ښه و چې و
هغه هم ستا په اراده شو ، هغه هم پرېښودم
زما په ټوله زندگۍ کې دا یو زړه و چې و
د ماشومتوب په کیسو ټوله فلسفه ختمه ده
مور به مې وې چې یو پاچا و چیرته نه و ، چې و
په یوه کس پسې مې زړه و کړې لمبې چې نه و
په یوه کس پسې مې زړه اوبه اوبه و چې و

جلال ! ستا د رسوایی کیسه چانه وه کړې
خو ستا غزل و په دې ښار کې خوله په خوله و چې و

غزل

د غره لمن، نړۍ شمال ، سپینه کیږدی او شپېلی
د شنو نښترو زمزمې ، ستوري سپوږمۍ او شپېلی

د جانان یاد ، درد او فریاد بل د مړو او ښکوډیوې
د شبگیر شپه ، د غم ټپې ، ژړا سلگۍ او شپېلی
د چا تصویر دې لکه مړۍ راته پروت پرې ویر کړم
ورته کووم د غم سندرې غرنۍ او شپېلۍ
د عشق جنون ، دا تریخ بیلتون او دا یواځې ژوندون
د ارمان چیغې مې راخیژي له مړۍ او شپېلۍ
زړه مې نادان ، حسن پرست ، په فراق کې دیار
له مانه غواړي هره شپه د خوب گولۍ او شپېلۍ

بیا **مشرخان ناظر** د سوز دې کې نغمې غږوي
یواځې ناست ، تیاره ماښام ، خره سیلۍ او شپېلۍ

فاروق ديدار

غزل

د خوبۍ وخت کې راسره وو خو په جنگ کې نه وو
چې مې پکار شول نو ملگري بيا مې خنګ کې نه وو

دلته پدې ځمکه شناخت د انسان گران و ځکه
چې خيري خلکو بدلولى په يورنگ کې نه وو

څنگه په نه خبره مخ اړوې نه راگورې
دا عادتونه خويو وخت په تاگلرنگ کې نه وو

هغه خوشبو مې ټولې حس کړلې ستا د وجود
کومې خوشبو چې کشمالو او په لونگ کې نه وو

ديداره! بيا درنه انصاف غزل کې ندې شوى
ټول صفتونه د اشنا دى په اهنګ کې نه وو

فاروق ديدار

غزل

خه به د ژوند د رنگینود موسیقۍ مزه وي
خه به زما د ميراث مړې زندګۍ مزه وي

څلور ديواله د کوټې او هم شيندلى هوس
زړه به دى خورې يواځې دا د خاموشۍ مزه وي

د ستا د شان سره چې بنايي داسې کله يو مونږ
خه به زموږه د نيمگړې بندګۍ مزه وي

نه به همدا سې وي رنگينه پرې دهوکه چې نشئ
نه به همدا سې خیارل کوه ددى نړۍ مزه وي

د چا وجود په خوشبويو باندې چې رنگ شې ذره
ديداره بيا به دى د شعر د شاعرۍ مزه وي

غزل

ورک ځان پسې و همه لاس او پنبې تپه تياره کې
راگيريمه د بندي دايړې کومه نقطه کې

لوگيرم که ښکاره يې شوم د سرو سترگو لمبه کې
زما په تماشه به شي په خپله تماشه کې
ما ټينگ په غيږ کې ونيسه وهمونو يم اخيستی
بل ور راپسې و تړه د ننه په کوټه کې
ته غلې! جل وهلی روح نن ښه دمه کومه
په ټکنده غرمه کې او په سپينه لويته کې
حيران يم چې ساه گانې يې په مخکې رژيدلې
نو ولې يې ونه رپرديدي گوتې په ماشه کې
دردونو! خير که ما ورپسې ډيرې شپې رنې کړې
اخر مې لالی وموندو د ستورو په جرگه کې

بهره: د دې دور تضادونه عجيبه دي
جنگونه په جومات کې او لمونځونه په حجره کې

غزل

جانانه مه ږده د غمونو راله غرپه اوږو
زه خو په يره گرځومه دا خپل سرپه اوږو

وړې ماشومې د پلار قبر ته ژړل ويل يې
ما که پخلا نن راله بيا راکه چکرپه اوږو
زما د مينې يو همدا کرامت منی که نه؟
ما ژړولي ملايکې دي اکثرپه اوږو
چې ښه د کار شي نو په خپله يې له کاره باسو
مونږه قبرونو ته راوړي دي سره زړپه اوږو
دا سړی څوک دی چې ټوپک يې په اوږه ايښی دی
دا سړی ولې گرځوي ځان سره شرپه اوږو

چانده کېده ددې وطن د جوړېدو لپاره
خيرخواه راوړی وو د خپلې کوټې ورپه اوږو

نغزل

خومره ژر خپه شمه او خومره ژر خوشاله شم
وه انسانه کله چې را وروسته ستاله خياله شم

زه د محبت په يوه داسې حد کې گيريمه
يوه شېبه چې ليرې رانه درد شي نو بد حاله شم

ته خپل نفرتونه کوه زه به محبت کووم
داسې يوه سيالۍ کې دې بيخي پاتې له سياله شم

پنبو ته دې درتیت شمه په چغو چغو وژاړم
جانې وه مورجانې چې خبر ستاله کماله شم

کلې يې ترلې دا دعا يې لپه کړې وه
خداى دې کړي چې زه هم د **عادل** دوى کليواله شم

نغزل

ستا د زلفو په ديوال گوتې را کاږم
د تېرو غڼو په جال گوتې را کاږم

په صفت کې دې کمى رانه وه نه شي
په خپل خیارل ډېرې په خیارل گوتې را کاږم
خوب کې وينم په رخسار دې لاس و هممه
د ورېښمو په دسمال گوتې را کاږم
مات کوډرې به يې بيا پيوندومه
په مات زړه مې د کولال گوتې را کاږم
ستا د نښو ډک صندوق مې را خلاص کړى
په سکروټو کې کنگال گوتې را کاږم
خوله غوښتل لرې خبره ده درمانه
په وينستو کې يې په سوال گوتې را کاږم

درمان گلې ښکلى عکس به مورا شي
ستا تر څنگ چې مې په شال گوتې را کاږم

غزل

بس كه بڼه ؤ كه خراب ؤ انتخاب ؤ
د يو چا د خولي ځواب ؤ انتخاب ؤ

د تقدير د ویش په هرې برخې خوښ وم
وخته ! ستا كه هر عذاب ؤ انتخاب ؤ

محبت ؤ كه ځوانۍ وه كه ارمان ؤ
ميكده وه كه مهرباب ؤ انتخاب ؤ

چې يې شكل ؤ ستا شكل سره ورته
كه نرگس ؤ كه كلاب ؤ انتخاب ؤ

كه **ميرويس** نورو له هر څنگه ؤ وبه
ماته گران خانه خراب ؤ انتخاب ؤ

غزل

كربلا بې كه په وينو باندي سره شوه
د حسين جذبه سره نه شوه، توده شوه

دا د چا د وينو، اوښكو تسلسل دی؟
دا سينه د ځمكې څه باندي لمده شوه؟
د يو چا په انتظار پښتنه پېغله
په څلورو دېوالونو كې زړه شوه
د ساقی د تندي گونځې پرې مسكۍ شوې
چې توبه رانه په څښلو كې اوږده شوه
ستا پر وړاندي مې له يارده ووتله
كه خبره مې په شونډو كې ويده شوه
ته يواځې، خو خبرې دي وې ډېرې
موږه دوه و، خو خبره مويوه شوه

اوس هر چا ته په كې خپل تصوير ښكاريزي
ستا تصوير **خو مصوره**! ائينه شوه

جمال ثاقب

غزل

بې له تانه هم ساه اخېستی شمه ته لاره شه
زه به مې په خپل وجود کې خای شمه ته لاره شه

پرېږده! چې لمبه شمه لوگی شمه ته لاره شه
اوس د زنده گۍ غمونه وړی شمه ته لاره شه
بیا به دې له تلونو نه پس لمنه د زړه وڅنډم
بیا به لکه خپلې اوبنکې توی شمه ته لاره شه
نور به نو په ما باندې له دې نه پورته څه وشي؟!
دومره ده چې روغ به لېونی شمه ته لاره شه
نه! نه! ته زما لپاره شاته-شاته مه گوره
نه! نه! زه ژوندی پاتې کېدی شمه ته لاره شه

تل به مې په زړه کې ستا د مهر ډیوې بلې وي
تاپسې په ورکولارو تلې شمه ته لاره شه

کرن خان

غزل

له تانه به خو واري شمه خاړه تا قربان
زما خوداسې زړه دی لکه لوی افغانستان

په تېر عمر دې بیا په ځان مېن کړم لېونی-
زړه ډېر څه راته وایي، خو وېرېږمه په ځان

ستا غم لکه اولاد راباندې گران دی نور یتیم یم
بچی د غریب پلار یمه وطن مې هم دی وران

دا دومره عمر چرته وي جانانه په خیر راغلي
اوس ځمکه هم بنایسته شوه مهربانه شو اسمان

غني هاشمي

غزل

که د نړۍ له شپېلۍ غږ د يکه څار پورته شي
هوسۍ به گرد کېني، گدا ته به بڼامار پورته شي

راځئ د کرکو چم ته یو سو یار قربان ملگرو
چې د لمبو له تله بڼکلی لاله زار پورته شي

پرانگ بیا له ستونډي کلک نیولی دی د بلارې هوسۍ
خوزه یې اورم چې آسمان ته یې کوکار پورته شي

بیار به گلپانې وروي لاندې د کاهو پرځای
که د ژوندون څلي ته څوک د عشق پرلار پورته شي

شي به راشنه د «هاشمي» د احساس سوې ځمکه
له سوو خانگو که د شنو هیلو بهار پورته شي

غني هاشمي

غزل

لمبې وې د انسان له سوي ځانه جیگېدې
وریتې چیغې د خدای تر لامکانه جیگېدې
خندا د یوه قاتل او سوې ساندي د مقتول
دا دواړه سره یو ځای مسلماننه جیگېدې
تا سر تیت کړی نه دی، نود سرد غوڅېدو
دا نوې پالیسی به خود افغانه جیگېدې
قربان دې شم، چې ولې لا هم پوه نه شوي باچا ؟
د دېو له هرې ناستې پښېمانه جیگېدې
یو وخت وو، چې به تا ته داسې ټیټې ټیټې نه وې
یو وخت مو سترگې تا ته هم شیطانه جیگېدې
ای کاش چې ماتې گوتې زموږ د سوو اسویلو
د وخت د قاتلانو تر گروانه جیگېدې
پرون ابلیس وژلې پرېستې د هسک پرلار
په لاس یې چې بڼېرې مو تر یزدانه جیگېدې
نن بیا عرش کې توبه توبه نارې د پرېستو
دا ستا په حال زما افغانستانه جیگېدې
وې ناست (هاشمي) بیا د سرو سکروټو پر غونډۍ
سپرغۍ ستا د غزل له یار قربانه جگېدې

غزل

بس دی چې سترگو کې اوبه درپسې وگرځوم
داسې نومه کوه چې زړه درپسې وگرځوم

ته چې مخ کومې خوا ته واپوي رڼا وکړي
زه نو هم هغې خوا لېمه درپسې وگرځوم

د گېډۍ زلفو بار دې درون دی نازولې نجلۍ
خوبه دې نه ده چې دا زه درپسې وگرځوم

ډېره موده وشوه چې نه بنکاري او نه دې وينم
چېرته په شونډو کې خواږه درپسې وگرځوم

شوره ياره ته به يې که ته به نه يې ياره
که زه لشي لشي بانه درپسې وگرځوم

غزل

هيروم دی خو په زړه کې را په ياد شى
کنهگار نشم لمانځه کې را په ياد شى

که مې هر خويي له زړه ځيني ويستلى
نوم دی بيا راشي په خوله کې را په ياد شى

هيرو لوت ته دی کوم ځای سپړى لاړ شى
زه پوهيږم لا په غره کې را په ياد شى

دهمزولو له اتنه ځينى وځم
دهمزولو په واده کې را په ياد شى

لکه لمريه را ختلو کې دی گورم
لکه لمريه پريوتو کې را په ياد شى

نمزل

ستا د غونډې زني خال ته پاتې کيږي
پسرلی دا ځلې کال ته پاتې کيږي

پښتنو لره نور زهر خوړل بويه
که تردې هم ابتذال ته پاتې کيږي

دې يارانو مې ماضي کې څه موندلي؟
چې نه وړاندې ځي نه حال ته پاتې کيږي
دا مين له خپله مرگه ځکه تښتي
په ژوندوني يې وصال ته پاتې کيږي
ځی! په خپلو ماشومانو زده کړې وکړو
گني دا ډيوې شمال ته پاتې کيږي
زه مې خپل زړه ولې تا باندې تاوان کړم
مات منگی بېرته کولال ته پاتې کيږي

د تمبل شاگرد په څېر شولې **حيرانه!**
هر ځواب دې بېرته سوال ته پاتې کيږي

نمزل

په خپلو روياو توننه، سپوا کوي خالقه
احساس مې په دې حال هم ستا رضا کوي خالقه

دا بس نه دی چې خپل تصوير د بل چا په نوم ژاړم؟
حالات! د جبر کومه انتها کوي خالقه
چې دا دې د بنده د اختيار کومه مرتبه ده؟
چاره مې په مړۍ ږدي بسم الله کوي خالقه
قربان دې د کلام سپېڅلو تورو نه، توبه او
ملايي راته څرنگه مانا کوي خالقه
تر هغې د سبا سترگې همدا سې ويدې پرېږده
تر څو چې راته دا سترگې رڼا کوي خالقه
خو تا را کړې دوه سترگې، يو زړه مې ورته ورکړ
نو اوس رانه د څه شې تقاضا کوي خالقه

تر څو به د خپل ژوند د لمبه فکر **مصور** وي؟
تر څو به نو په خپل تصوير ژړا کوي خالقه

شاه نواز باقر

غزل

هیچا ونه لیدې زما د ژوندانه تناکې
په ډیرو چیغو مې را وختې په خوله تناکې

د وخت غربت د ژوند لټون او انتها د مینې
د چالا سونه د چا پنبې او د چا زړه تناکې

اوس به مې تنده ماته کړې وی پرې تېری یمه
د خدای نه څار شمه اوس نه کوي اوبه تناکې

چا ټکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟؟
سحر وختي مې ولیدې د کور په وره تناکې

باقړه! ما په داسې ښار کې زندگي تیره کړه
چې نه سندرې خلک پیژني او نه تناکې

مکل رحمان رحمانی

غزل

څوک "د درې مورچل" او څوک هم د "فولاد" مین دي
هغه ډېر کم دي چې په خپل غره او هېواد مین دي

ورپسې نه مرمه، خو ستونزه مې بس دغه ده چې
ځینې خیالونه مې پخوا د چا په یاد مین دي
څه رنگ په رنگ مې ژپړوي، څنگه مې وینې زیږېښي
ته به وادوی زما په اوبښکو او فریاد مین دي
دلته د ښي گلونو هم خپل طبیعت هېر کړی
له وږمو تنبتي، په توپان مین، په باد مین دي
زه د گلپانو هار وروړم دوی می تر داره بیایي
دوی را لوی شوي په چرو کې، په جلاد مین دي

د ژوند جنت یې د دوزخ له سرو لمبونه څار کړ
د هدیرو خلک لا هم په "زنده باد" مین دي

غزل

په تهمتو نو رنگ جامې درسره ښې ښکاري
له کلي مه ځه ! دا کوڅې درسره ښې ښکاري

اوس مې ريښې ريښې گريوانه پورې ځله خاندي
تار اته ويل چې زولنې درسره ښې ښکاري

سره لوپته سره اننگي او تکې سرې شونډې
بس گرځوه يې دا لمبې درسره ښې ښکاري

سپرليه شين خادر په منډه منډه مه ټولوه
زمونږه غرونه او دريې درسره ښې ښکاري

گهيځه ! پام د ميځانې دروازه بيرته نه کړې
دا ځونډي داره شنې تسبې درسره ښې ښکاري

غزل

مخامخ به کښو ايپنه به منځ نه لرې کړو
يه زما هم شکله فاصله به منځ نه لرې کړو

خو به را ايساريو د کوډگرو منترونو کې
ځه چې نور بهر شو دايره به منځ نه لرې کړو
مونږه د تاريخ په نوم وختې غولېدلې يو
بس دی تېره شوې زمانه به منځ نه لرې کړو
ولې مو د يو بل د راتلو لار بنده کړې ده
کور چې مو شريک دی، دروازه به منځ نه لرې کړو
بيا به د وژلو اراده يو بل ته نه لرو
داسې چل به وکړو خزانه به منځ نه لرې کړو
کم تر کمه ستا دا انتظار خو به مې نه وژني
ته که بيا راتلې هم خو وعده به منځ نه لرې کړو

مونږ که په رښتيا زړونو کې خپله رڼايي لرو
ظرف به مو بيا دا وي، چې ډيوه به منځ نه لرې کړو

ميرويس انتظار کامه وال

غزل

نه داسې نه ده چې به دومره په اسانه کيږي
دچا د زړه ساتنه گرانه ده په گرانه کيږي

حيران په دې يم بې له تا مې ژوند تيريږي څنگه
څنگه مې ياره گوزاره اوس بې له تانه کيږي
زه خپل دښمن په دې بڅمه غچ ترې نه اخلمه
خير دى انسان دى خامخا خطا انسانه کيږي
چانه يې وگټمه چانه يې تپوس وکړمه
زما په گران وطن تيرى له هرې خوانه کيږي
ددې ولس خلکو کرلى فصل وسوزيده
ددې ولس گيله له تا ځنې بارانه کيږي

چې د نفرت ډکو حالاتو کې وسيرمه زه
ميرويسه، ځکه خو مې ويړه له خپل ځانه کيږي

سيد مرسلين متين زى

غزل

سترگو ته دې نه گورم څما ربه رانه پاتې وي
ژوند به رانه پاتې وي روزگار به رانه پاتې وي

نه کنه زما د پرهرونو پروا مه کوه
تاته به درگورمه پرهار به رانه پاتې وي

نه ، نه مړه ماته د لفظونو ښکلا مه ښايه
خيرې به غزل کړمه معيار به رانه پاتې وي

بيا مستو څپو، د کلي شور په سراخيستى يم
کلى به مې خپل کړمه او ښار به رانه پاتې وي

پرېده متين زيه ستا غمونه په سر نه وړمه
پرېده د جانان د زلفو شمار به رانه پاتې وي

غزل

د دې خوبونو اباد ښار ته به نور اور واچوو
چې نه ختمېږي انتظار ته به نور اور واچوو

اوس دې د یاد مرغه په بل نېتر کې خالې وکړې
زړونه به سخت کړو دې چنار ته به نور اور واچوو

یوه خبره په کې هم د حق له پاره نه کړې
دې بې ضمیره اقتدار ته به نور اور واچوو

چې هره ورځ ورته د غره د سره لاندې راځم
د تصویرنو دې قطار ته به نور اور واچوو

چې هر نظر دې په نفرت راستنوي وي حسنه
د محبت داسې اظهار ته به نور اور واچوو

غزل

ایله ارام شومه ایله مې لږه ساه واخېسته
زما نامه چې د رقیب په وړاندې تا واخېسته

په بېلتانه مې زندگي دغسې ودورېده
لکه میده خاوره له ځان سره هوا واخېسته
نور په پیرانو بې باوره شومه کار نه کیږي
لاړم د یوه ملنګ شاعر نه مې دعا واخېسته
هغې به دومره جدایی کې ژوندون څنګ کړی وي؟
ما به چې تش ووې چې ځم (دي) به ژاړا واخېسته
زما د ډېرې مړاوي هیلې په ناڅا راوستې
په ترنم چې غرنۍ سندرې ته واخېسته

ښه چې زما غزل خواږه نه دي د زړه درمانه
په اورېدو دې یې بېګاه ولې ناڅا واخېسته

سوله ژوند

غزل

ساده ساده ژوندون ته نوی رنگ ورکول غواړي
بې سازه ورځو شپو ته لږ آهنگ ورکول غواړي

د مینې او د وینې تړون خپله نور ټینګېږي
فقط د ننگ او جنگ کیسو ته څنگ ورکول غواړي
په څومره بې نیارۍ کې د ځوانۍ په خوب اوډه دی
راوینس یې کره بنگریو ته دې شرنگ ورکول غواړي
ګرم نه دی ده نشه د لونګین لیدلې نه ده
دا بنگ ترې یوې خوا ته کړی لونګ ورکول غواړي
د علم دولت سوزوي د خپټې جهنم کې
بچو ته د قلم په ځای کولنګ ورکول غواړي

ملنګ د پاکې مینې یې د خیال کنډر ته راغی
نو ځکه (سوله ژوند) د زړه قلنګ ورکول غواړي

ثانیه/ارمان

غزل

نه له اقراره چرته ځي نه له انکاره وځي
ستا په اوږدو اوږدو وعدو سپی له کاره وځي

جوړې لمبې مې د زړګي دننه پاتې نه شوي
خر خر لوګي چې د برکلي له چناره وځي

هغه چې خپل کلی پرېږدي څه لېونی خونه دی
ستا په پېغور باندي شرمېږي ستالپاره وځي

د ژمې لنډې لنډې ورځې پکې ستا یادونه
د لېونی به دې اخر هم له روزگار وځي

څوک یې د بندو دروازو سیوري ته هم نه پرېږدي
ارمان ګرم نه دی چې په نیمه شپه له بڼاره وځي

غزل

ډیر په دې خیزونو پیره! غلطیږو
اوږدې زلفې په لېشت ږیره! غلطیږو

چې پېسې وي ښکلې پېغله وي بوتل وي
بیا چه څه غواړې وزیره! غلطیږو
د چا زلفو کښې تر ډیره وخته گیر وو
ځکه تا باندې زنځیره! غلطیږو
عربی باندې پوښتنې له مونږ مه کړه
یه منکره! یه نکیره! غلطیږو
انسانان یو پرېښتې خو مونږ څه نه یو
څه نا څه خوبه ضمیره! غلطیږو

نور تر کومه په دې هورو او غلمانو
ملاجانـه دسته گیره! غلطیږو

غزل

ډېوه مړه کړه ويده کېږو
توره شپه کړه ويده کېږو

ځه د ژوند خوږه سندر
زمزمه کړه ويده کېږو

ځان غزل کړه ويده کېږو
ما تپه کړه ويده کېږو

وخت خراب دی ورشه بنده
دروازه کړه ويده کېږو

قیسه راشه په سرو شونډو
خوله خوږه کړه ويده کېږو

نغزل

زه خو اوس ستا شومه ته دا غزلې ولې لیکې؟
 داسې خفه او ناروا غزلې ولې لیکې؟
 ستا هغه بیت (چې ته زما شې شاعري پرېږدمه)
 هغه دې هیر دې؟ ته اوس بیا غزلې ولې لیکې
 گوره ملگری دې پوهیږي چې نامه مې اخلې؟
حساسه مې شې ته په ما غزلې ولې لیکې؟

محمد عمر نېپوه وال

بیتونه

نه پرېږدي د سر سړي
 وژني د هنر سړي
 دا د پښتنو د بښمن
 ولي په تهر سړي
 خدایه ته نور وساتي
 زموږه د لښکر سړي

نغزل

بس همدا سې نن واتي نن واتي
 نورې بس کړه دا میراتي نن واتي

زما زړه کې درته غرد گیلو پروت دی
 ستا پټه مخ او بڼه کې راماتي، نن واتي
 ستا شوخی لکه چې ستا پټه واک کې نه دي
 پټه معصوم نظر کې ساتي نن واتي
 هسې نه چې مرور شې رانه پاتي
 گلله! نورې رانه پاتي نن واتي
 ستا د زور نه یم بېلتونه له ناکامه
 درولمه دومره زیارتي نن واتي

هغه خپل زړه نه مجبوره شي پخلا شي
 ته له **سولي** سره زیاتي نن واتي

غزل

ارمان، باور، بڼایست، زړگی په کې ستم هم یو څه
زه باوري ستا په دروغو باندې، یم هم یو څه

یو د ښکلا احساس، بل درد په ټول وجود مې هاوي
زه چې درځمه ستا په لور، نو درنه ځم هم یو څه
زه خو فطرت د بڼایستونو ذخیره گڼمه
ځکه په غوږ کې کاغذي گلونه ږدم هم یو څه
نن چې اذان د نوبت کړی، غزلخوان دلته دی
باور لري په خپل هنر او په قلم هم یو څه
انسانیته! په تا شرم او که ویاړ احساس کړم
نن دې غنډمه او سبا ته دې لمانځم هم یو څه

ستا د وجود نازک احساس ما کې تیاري خوروي
که د رڼا برخه لري، نو د تور تم هم یو څه

غزل

ستا په لیدو مې داسې زړه خراب شي
چې نه په حال پاتې شي نه خراب شي

ژوند تانه پس هغه حالت وگڼه
چې په کاغذ واوري او به خراب شي
ما وی سگرت مه ځکه خراب به دې کړي
وی د خرابو نه به څه خراب شي
زړه سره دومره مینه نه ده پکار
چې نازولي شي واړه خراب شي
شېخه اعمال که د زاهد وگوري
کېدای شي خپله دې ماغزه خراب شي

ندیمه نوره یې نامه هېره که
گینې د خولې خوند به دې ښه خراب شي

غزل

زړه چې مې ستا په لور روان وي زړه نازړه وي روان
لکه یتیم ماشوم خفه خدا زده په څه وي روان

په هغه شپه شکر و باسم چې څوک هیڅ نه دي مړه
په کومه شپه چې په اسمان کې ستوري نه وي روان

زموږ د ژوند هره لحظه کټ مټ هماغسې ده
لکه په خوب کې چې کوم کس پر سر د غره وي روان

ددغو خلکو یو عجیب خاصیت همدا، هم دی چې
خومره چې سیخ ورسره ځي هومره کاږه وي روان

ددې وطن حالات تردې ځایه راوړسیدل
څوک چې صحرا ته ځي نو هم په اوداسه وي روان

غزل

ستا د اوربل، ستا د رخسار، ستا د لمبو کیسه ده
څه مختصره اوس زما د ورځو شپو کیسه ده

ماته بڼکاره ده د شبنم او د گلاب فلسفه
زما په غېږه کې بس ستا د غوږېدو کیسه ده

په گلورین خلوت کې ستا د شونډو لمس غواړم
دا په جنت کې د خوږو خوږو لمبو کیسه ده

څه چې د ځوان هوس په واک کې د ژوند واځی ورکړو
گنې پیل شوې اوس زموږ د زړېدو کیسه ده

ته نظریه په محبت کې د تعمیر نه لري
تاته خو زړونه ماتول هم د بڼگړو کیسه ده

غزل

ماته دې مه بڼایه د مستې زندگۍ تصویران
ماسره شته مړې زما د ملنگۍ تصویران

بیگاه مې ښه په چیغو چیغو ورته وژړلې
ما سره جیب کې ؤ یو خود لېونی تصویران
په مېکده کې مې ښه ډېره مستي کړې وه چې
پټ وه اخیستي چا زما د بېخودی تصویران
یو داسې وخت ؤ ما په زړونو بادشاهي کوله
وگوره دا مې دي ملگریه د ځوانۍ تصویران
زه د دې وخت له حکمران نه خود گيله کومه
چې دې ونه لیدل زما د بېوسی تصویران

خپله دې نه کړه متین زیه خدای دې خوارنکه
په آوریې وسېزه د خپلې گاونډۍ تصویران

غزل

د دېنه مخکې چې د سترگو د معیاره اوځم
کډه به واخلمه او زه به ستا د ښاره اوځم

نور مې باور ستا د وعدو سره تړون نه کوي
نور به زه ستا کړي لوظونو د اعتباره اوځم

یو خوا غربت یمه راغیستی بل خوا ستا یادونه
که خوب او نه کړمه سحر به بیا د کاره اوځم

بغیر لته مې د بل چا په خوله صفت بدې شي
چې ته مې نه گوري نو زه به د سنگاره اوځم

هزار غمونه دي چې زه یې بې د اوبسکو خورمه
دا هو ستا غم دی چې اکثر زه د اختیاره اوځم

تنها! تا وایه چې کوڅې ته مې اوس څله راځي
زه اوس د بل یمه نو څله ستا لپاره اوځم

وصي ابهام

غزل

چې دعاگانې دې له زړه راپسې وشيندلې
د بنو او بنکې دې لېمه راپسې وشيندلې

څوک چې له کوره ځي اوبه ورپسې شيندي خلک
تا د گلاب پانې په څه راپسې وشيندلې

د زړه لمن مې له غمونو تشه شوې نه وه
وخت انديښنې د ژوندانه راپسې وشيندلې

هغه تصوير مې مورې اوس هم په لېمو کې اوسي
زه چې روان شوم تا اوبه راپسې وشيندلې

ابهام بيارانه ازار شولو د چم ليونی
بيا يې تنی د گريوانه راپسې وشيندلې

جعفر الماس

غزل

په زيارتونو باندي نه کېږي په دم نه کېږي
دا درد دميني درد دی هيڅ ورسره هم نه کېږي

په دي يربړمه چې زړه مې کانه شوی نه وي
ډېره موده وشوه چې سترگو کې مې نم نه کېږي
(ځني کارونه د ټوپک نه بغير نشي کېدای
ځني کارونه داسي وي چې په قلم نه کېږي)
ته خپلې اوري او د بل سړي ته غوږ نه نيسي
مانه درپاتې يارانه په دي رقم نه کېږي
موږ پکې څه ووايو پريکړي د تقدیر دي گني
چې څه روان دي او څه کېږي داخو سم نه کېږي

جانان په کرې وعده بېرته پښېمان شي وايې
بښنه غواړمه الماسه په قسم نه کېږي

جلال/مرخېل

غزل

د لوپټې سره دې ونيوې په خوله کې گوتې
خاردې له شرمه نور مې مه وهه په زړه کې گوتې

ما ستاد زلفو په تارونو باندې وتړلې
زماله گوتو ښویدې په بارانه کې گوتې
ډیرې زما د نیتې کرنې په کې څه له کارې
درنه به پاتې شي جینۍ په دیواله کې گوتې
د عشق له درده مې کړه داسې ناگهانه چغه
لکه ماشوم نه کله وښلې په وره کې گوتې
ترڅو چې ته د زړه گلاب راته رالیرې په کې
اوبه اوبه به وي له مانه په ویاړله کې گوتې
په رکاتونو کې خطا کړم د ښکړو ماتیدو
د سودایانو غوندې شمارم په لمانځه کې گوتې

ستا جدايۍ په خپل نصیب کړمه حیرانه پاتې
جلاله و مې سوځیدې په تناره کې گوتې

سید شاه سعود

غزل

بند په بند د ژوند په زولنۍ تړلې شوي یو
پس له مرگه هم په زندگۍ تړلې شوي یو

اوبنکې یو تړون مو ترلمنې غزولۍ دی
سترگې یو په خپله جدايۍ تړلې شوي یو

مونږه د تسپو دانه دانه په زړه ویشلې ده
ځکه د ورینمو په رسی تړلې شوي یو

خپله ازادي مو په خرپوسو کې ساتلې ده
مونږه ماشومان یو په سیزنۍ تړلې شوي یو

څه وکړو **سعوده** چې سیلاب راپسې نه راځي
تل به د دریارب په بله جۍ تړلې شوي یو

حضرت نېپوه وال

غزل

خومره ساده گي چې لرم دوه دومره غرور لرم
سربه له وطنه ځار کړم دا عزم ضرور لرم

خدای دې ما محتاج نه کړي د بل قانون او ژبې ته
خپل لرم قانون قرآن خپل فرهنگ کلتور لرم

نه غواړم خاني او نوابي د بل داس لاندې
خوښ یمه آزاد په ملنگۍ کې دا دستور لرم

حاليې د فرعون شي چې څوک کېر په ما کوي
مست شوم سمندر غوندې شور لرم سرور لرم

نه مې پرېږدي خپل ژوند ته خپل کور کې دا نور خلک
وايي **نېپوه وال حضرت** چې کوم گناه قصور لرم

درد

دوه بیته

دا لا څه پښتو ده چې دې هېر کړمه
داسې پښتو وکه، رايارد پرېه مه
نه غواړم خوندونه درنه نه غواړم
ای د ځوانۍ عمره خو تېرېږه مه

محراب گل مخلص

دوه بیته

دا خپل ژوندون مې رسومه تر اجله پورې
په خطرناکو لارو ځمه خپل منزله پورې
ای ددغه دور حاکمه زړه دې یخ شو کنه؟
چې اور دې بل کړ له خیبره تر کابله پورې

غزل

ته راته وگوره دغه خونه يې
هېرمې شول وی رښتيا دغه خونه يې

موريې ورغړ کړه په کټ کټ مه خنده
ته خو اوس پېغله يې وره خونه يې
غزل غزل مې کړه تپه ووايه
گرانې ژوندی يې کنه مړه خونه يې
کباب کباب شوم چې درومې کتل
اوردې راپورې کړ لمبه خونه يې
مورې! نه نه تا مرگ ته نه ورکوم
مورې ته ځوانه يې زړه خونه يې
بېگا چې ترې شوم ترې ومې پوښتل
ای زه اوبه غواړم ويده خونه يې

قيسه په دې عمر کې داسې غزل
قيسه لاليه نابغه خونه يې

غزل

هر څوک زما غوندې ساده نه وي چې زیار وباسي
خلک پښتو مښتو په تندرولي کار وباسي

دوی هر منزل ته په لنډو د رسیدو قایل دي
پښتانه ځکه په سمسور پټي کې لار وباسي

د داسې باغ به اخر څوک وي چې پالنه وکړي
چې ترې مالیارن پخپله بوټي میوه دار وباسي

سکښه روره! د شین سترگي په پښو مه پرېوځه
لالا ایتم هرې غوټې نه د کوکنار وباسي

یاران خو پرېږده دښمنان يې هم په ځان مټين کړل
ستا **اباسين** خلک په دې جرم له ښار وباسي

نور الحبيب نثار

غزل

سحر، صبا، د چينې غاړه او روانې اوبه
جانانه ماله خدايه غواړه او روانې اوبه

د چا د مست غزل په شانې زړه ته لاره کوي
ستا د گڼي په شانې غاړه او روانې اوبه
د خپل تصوير په تماشه، تصوير اوبو وړی دی
جينۍ ده ځای په ځای ولاړه او روانې اوبه
چې په غزل کې مې راځي، مناسبت به لري
د ترهېدلې ښکلا ژباړه او روانې اوبه
د چا لېمې له اوبښکو ډکې، د چا شونډې وچې
خدايه يو ځای کړې دغه شاړه او روانې

څه عجيبه شانې يو خوب دی چې همېش يې وينم
نثاره ته او هغه دواړه او روانې اوبه

جاوید شاه درمان

غزل

دومره غريب وم، چې گنډلو له يې ستنه نه وه
بلا موده زما قميص پورې لمنه نه وه

غريبې داسې چې ازغی هم په ازغې وباسم
قسمت مې داسې چې په ټول کلي کې غنه نه وه

څه بلاگران دي د پردې جيب نه پيسې وباسل
نن مې لېدل د يو مزدور د لاس څرمنه نه وه

د خپل احساس د سيوري لاندې مې دمه وکړله
د ښار کوڅې ټولې پخې وې، پکې ونه نه وه

درمانه تلې ميکدې ته وم واپس راغلمه
په دې خبره چې د مور راته بښنه نه وه

دروبش دُرانی

غزل

د یار و زلفو ته به ځېر ومه ترډېره پورې
ځوړند به زه په دې ځنځیر ومه ترډېره پورې

مور که به څه هم د دوښمن وه؛ خو چې بوره به شوه
په خدای چې زه به هم زهیر ومه ترډېره پورې

جانان ویل چې دا زما د بارخو زړه ستا وي
په دې خبره زه امیر ومه ترډېره پورې

زما د خپل بخت ستوري نه وو، ستا د زني خال و
چې زه یې لاندې تر تاثیر ومه ترډېره پورې

د دغه خلکو ساده توب دی تردې حده پورې
چې زه **درویش** هم پکې پیر ومه ترډېره پورې

محمد گل منصور

غزل

د کلیوالي مینې اور په زړه کې بل کره زما
رو مال را ولیږه! نامه ورباندې گل کره زما

پردی راوړی نه خپلېږي خو یو سوال کومه
خدایه! بس دغه یو پردی راوړی خپل کره زما

ویل یې واه واه ته شاعریې څه یو کار خو وکړه
ماته غزل ولیکه، یاد پکې اور بل کره زما

آخر مین دې یم، په خوا مې داسې مه تېرېږه!
خازې د قبر په نازکو شونډو ښکل کره زما

منصوره! زه چې له خپل کلي نه وتم ویل یې
در سره تلې نه شم، خو یاد ځان سره مل کره زما

غزل

ښکلي چې هر خواته نظر واپروي
سم لکه خومان د کوثر واپروي
داد کړس خندا لکه د تورې خړپ
ما او زما زړه به په شر واپروي
داسی معصوم گوري ته واهيڅ نه دي
غلا به د زړه څوک په دلبر واپروي
مسک یی پسرلي په اننگو کې شي
زلفو ته څنډه ورکړي سحر واپروي
دا خامی خو لگی او دا اومه ښکلي
مابه د خپل هوډ نه اخر واپروي
ماته می جانان سترگو ته ودریږي
لاس چې کوم مین په دلبر واپروي
وخت زمونږ ملگري دې ساده یاره
جام به دې د کبر په سر واپروي
دومره به دې ښکل کړي چې اوتره شې
خدای به دې یو ځل په شر واپروي

غزل

چې له حواسو مې د غره ډبري قاتي کړلي
د آلمانونو جنازي مې هلته پاتي کړلي
د خان مزدور ومه دمې ته په کې وخت چرته وو
د لاس تنهاکي مې نو ځکه په غاښ ماتي کړلي
زه به مړ نه يم، که يم نو په دې به يم
که مې هر چرته په پښتو خبري زیارتي کړلي
د خپل آرمان جسد مې خپله په اوږو واخيست
او خپلو هیلو ته مې خپله ننوتې کړلي
د ځوانیمرگ سهیل په غم دې چرته ونه ژړل
تا تمامې ښکلاوي څه باندې میراتي کړلي

هگل رحمان رحمانی

غزل

ستوري مې په غېږ کې وو د شپې په ژبه پوه نه وم
ژونده! ستا د ښکلي فلسفې په ژبه پوه نه وم

هېڅوک مې له خپل ژونده، له خپل درده خبر نه کړل
شاید د روانې زمانې په ژبه پوه نه وم
دلته پسرلی هم له سلگيو سره مل راځي
ځکه ستا د اوبښکو د کيسې په ژبه پوه نه وم
ژوند مې که پېچلی و، مانا دې کړ، تفسير دې کړ
پوه وم په هرڅه، خود هغې په ژبه پوه نه وم
لارې د غزلو، د سندرو رانه ورکې وې
زه چې د گود راو د چينې په ژبه پوه نه وم

جام مې له خپل ځانه، انتقام مې له خپل ځانه و
شکر چې د خپلې ارادې په ژبه پوه نه وم

رياض تسنيم

غزل

بياد زړه يو آرزو وېرمه، وېرمه ده
لکه پېغله د ځوانۍ په خوب وده ده
ترخه ځکه ده چې عمر يې ډېر کم دی
خوږه ځکه ده چې ستا د خولې وعده ده
حال مويو بل ته د کوم قيامت ونه وې
حال مويو بل ته د کوم قيامت ونه وې
زه يم او يوه خاموشه دريچه ده
د انسان د زړه سکون پکې عنقا دی
درمсал دی، که گرجاده، که کعبه ده
انسانان پکې د گوتو په شمېر اوسي
تش په نوم خو ډېره لويه ښاريه ده
خودا کلی سم د مرگ په خوب ويده دی
گنې مونږ وهلې هره دروازه ده
حادثو تسنيمه / څه لوبې ونه کړې
خوپه خولې مو هم هغه د ژوند نغمه ده

عابد ندیم

غزل

غزل چې نه راځي او ما په ځان زه پروې داسې
نوبنه پوهېږمه، چې ما ته هېرې داسې

نور به يې څنگه تېروي؟ خو مگر ماته بې تا
ژوند لکه زهر چې له ستوني تېروي داسې

چې زلفې لاس کې لوبوي او وايې نه دې وژنم
نوڅه له ما په بلاگانو وېروي داسې؟

لکه وجود کې ساگر ځي پرې انسان ژوندی وي
په محبت به مې مات زړه کوشېروي داسې

ندیم فلانی سيني ته جوخته کړه او ورو يې ووی
شېخه د بڼکلو نه به لاس چاپېروي داسې

عثمان علي عثمان

غزل

خبر که گريوان مې دی اشنا ستا د لاسونو لاندې
ژوندون مې تېر کړو ستا د ډېرو احسانونو لاندې

زما يقين دی د پښتون وطن مرغۍ وه دغه
دا چې يې وينه خڅېدلې د سانگونو لاندې
زه په خپل وس سره د دې وطن اخبار نه گورم
پکښې د غم قيصه وي ليک د تصويرونو لاندې
دلته که روغ دی که رنځور دی خو ويرېږي په ځان
سم له ما بڼامه ږدي ټوپک د بالڅتونو لاندې
نن خپل منگۍ ورته لږ ږدم ورځمه جاج يې اخلم
څوک دی خوږه شپېلۍ وهي د چنارونو لاندې

عثمانه ما له هم خدائي هغه ځای کې کور را کړو چې
چرته وېنه چې به کېدل د چوکاتونو لاندې

عثمان علي عثمان

غزل

داسې نه چې خپل وگړي پسې ژاړي
دلته هر سړی په مړي پسې ژاړي

چې د لاسو ښپويې او وتو غلام شو
لېون ۷ اوس په خپل پري پسې ژاړي
زه او یاریو، او بس دغه زندگي ده
پوړه سترې بل زړه سترې پسې ژاړي
بعضې خلق ډېر خه بایلي خو موسکي وي
بعضې خلق په خسنې پسې ژاړي
د قالین په مخ مې سرتندی خوږ نه شو
زړه مې هاغه شان سرگړي پسې ژاړي
چې د امن تبغی او کي رازرغون شي
پښتانه په داسې ځړي پسې ژاړي

خپل **عثمان** یې چرته خبال خاطر کښې نه وي
خو چې ټال ته پري تړي پسې ژاړي

انور الحق يرغل

غزل

د جلی پلار دې راته لارو کې پیرې نه کوي
لور ته دې ووايي چې ماته اشارې نه کوي

په دې ملا پسې زه ځکه اقتدا نه کوم
دا په وطن د شهید شویو جنازې نه کوي
هغې ته ووايي! چې لارې! نو کیسه ختمه شوه
هغې ته ووايي! چې هر ځای دې گیلې نه کوي
مور مې خبره نه ده مور مې ده دادا ته لگیا
هلک ښه شوی ژړاگانې اوس د شپې نه کوي
خوب کې مې هم داسې وانه ورېدل او نه شوم خوشال
چې پښتانه نور سړي شوي دي جگړې نه کوي

یرغل بدرنگه دی، ښاپسته دی، یرغل ټکی ټکی
جینکی پوهې کړئ! په ما دې تبصرې نه کوي

سهارگل/ميرزی

غزل

بل ته يې وايي، خپله خوله نه لري
زړه ته دې نه راځي چې زړه نه لري

اوس هم د درد سره رشتې پالي خو
سترگې مې پوچې دي اوبه نه لري
يار په څلور حسه ژوندی څنگه دی
چې د ژوندو پشان پينځه نه لري
زه پرې پوهېږم ته هيڅ مه وایه
چې درد لري سترگي بانه نه لري
اوس په ما هسې زلزلې نه راځي
اوس د پخوا غوندې کاته نه لري

څه څه تا څه وويل، ته بيا ووايه!
ستا/ميرزی در سره څه نه لري!؟

حيات الله مهيئ

غزل

ځيني ورک شي چې خوشي ورباندي واوړي
ځيني وي که زمانې ورباندي واوړي

په دي لارو کي دپلونو عمر کم وي
چي تري ځي خاوري ايري ورباندي واوړي

زمونږ چم کي د ځوانيو پسي ورکه
ته يي واخلي چي روژي ورباندي واوړي

مونږه څو خودومره لاره درنه غواړو
چي زمونږه قافلي ورباندي واوړي

که جانان لاره بدله کړه گهيځه
بنه شوه پر به د جرگي ورباندي واوړي

عبدالله زهير

غزل

دي ښار کي د گلونو نندارتون شته او کنه نه
سبق پکي ويل کيږي پوهنتون شته او که نه

زما د پښتونخواه د هر وگړي نه پوښتنه
زمونږ په روايو کي څه بدلون شته او که نه
نړۍ په مقدسه مطالعه کي مو څه لوستي
نامه پکي زما ددي پښتون شته او که نه
زما خود کندوز هغه ماشوم هيڅ نه هيريږي
واکداره ستا په لاس کي څه قانون شته او که نه
د ميني بادشاهت ښه دي که نه نه ملنگي
ممتاز څه په مينه کي جنون شته او که نه

زهيره د غزلو د ليکلو چل خو دده کره
خو گورم څه قلم کي دي څه يون شته او که نه

عابد نديم

غزل

په گل بدن دې ادمخوړې جامې نه اغوندي
هغې ته ووايئ! چې توري جامې نه اغوندي

څوک دې په زړه کې د وطن د وراني خیارل نه ساتي
څوک دې ضمير ته دا کمزورې جامې نه اغوندي
که يې وژلمه نو ما دې هم په مينه مړ کړي
زما وژلو ته دې نورې جامې نه اغوندي
زما په لور دې ځنگېدلې سترگې نه راږوي
زما غزل ته دې نسکورې جامې نه اغوندي
د ملاقات په لمحې ځکه وار خطايمه چې
په خپل واده کې څوک غمخوړې جامې نه اغوندي

که مې دا زړه د خپل ښايست په اور ستي نه غواړي
نديمه بيا دې په زړه پورې جامې نه اغوندي

شېر رحمان بېتاب

غزل

تیاره مزل، ورک مې منزل، بل مې ښېرې لپه کې
ما خو اوس هم تاته نیولې وې، ډېوې لپه کې

سکون، باور، اخلاص، پښتو او د ښکلا تصور
څه په هنرمې راټول کړي، دې وړې لپه کې

زه یو وخت دومره په اوچته مرتبه کې ومه
ما به لیدلې ښاریې او هدیرې لپه کې

افسوس اوس هم یې دعاگانو ته اکثر پورته کړې
د انسانانو وینې تا وڅښلې دې لپه کې

هیڅ نه پوهېږم چې دعاوې ولې نه قبلېږي
ګڼې ما وکړلې رنګ، رنګه تجربې لپه کې

اتل/افغان

غزل

زما خاموشه زندګي به دومره شور پېدا کړي
بهر به واورې وي خو زړونو کې به اور پېدا کړي

د سرمايي ټپکه دارانو په زړه نه ځایېږي
غریب سړی چې په ټول عمر کې یو کور پېدا کړي

خلک د جوش او بد مستۍ په ګډاګانو سر کړي
انګور چې هرڅومره کمزوري شي نو زور پېدا کړي

زما نظربه د تمام جهان منظر او وینې
زما د سترګو سپین چې ستاد سترګو تور پېدا کړي

د دوی ژاړه فریاد به څوک واورې **اتله** افغانه
زمونږ د چم خوران به چرته کې غمخور پېدا کړي

شاه نواز باقر

غزل

نه د چا په تصويرونو، نه د چا په تنهائي شو
د زړه هريوه ديوال مې درده تور ستا په لوگي شو

چې وره ووم مور مې مړه شوه، چې شوم پيغله پلار مې مړ شو
را واده چې شومه خدايه نو خاوند مې شرابي شو
په مړوند به دې لا څرنگه دمه د سړي وځي
د ژړا نه ډک ماشوم چې غلې ستا په يو بنكري شو
بيا مې ټوله ورځ په دې خبره ځان لا زړه خوړلې
خداي دې خير کړي ملا راغی او زمونږه گاونډي شو
چې له کوره يې بهر هم يو قدم اخيستی نه و
ژونده! تا دومره مجبور کړ چې له خپل ځان نه باغي شو

هر سړي ترينه د خپلې خوښې تار و شکولو
ستا غزل **باقره**، څه؟؟ شو خو گريوان د ليوني شو

سيد جيلاني جلان

غزل

وردې د زړه کړلو دربند د ننه کيناستلې
اوس تيروه يوازې ژوند د ننه کيناستلې

ته دې پخپل بڼا يست پريمانه خوشالي وکوه
زه به له درده اخلم خوند د ننه کيناستلې

زما او ستا د يو کيدو امکان بس داسې گڼه
لکه د اور او بو پيوند د ننه کيناستلې

اوس مې وجود د ژرندې پل د غم په لوارو دانو
دادی درگړده وهي شخوند د ننه کيناستلې

د اور کړيو کې **جلان** بند په بند داسې بند شو
لکه بنکړيو کې مړوند د ننه کيناستلې

غزل

پرېږدئ دا خلک چې تصميم د زندگۍ ونيسي
بڼې کې ګلان وکړي بوټي شي غوټۍ ونيسي

هغه خو ټول عمر سخا د روښنايي ورکوي
دې کې کوم راز دی پوره وړي چې سپوږمۍ ونيسي
دلته دهر چا لاس رسېږي د مظلوم غاړې ته
خوک پيدا نشو چې ظالم هم له مړۍ ونيسي
دوی چې لمن وهي د جنگ اور ته څه لېږي نده
يو وخت به راشي چې دا اور ټوله نړۍ ونيسي
يو دوه خو، ندي انتها ته رسېدلی ظلم
خوک به ژر چېرته لاړ شي چاته به ځولۍ ونيسي
د تگ په وخت کې اجازه له مانه مه اخله
خلک به پوه شي چې ته څې او ما سلگۍ ونيسي

بادشاهي نه غواړم **خزان** يم خوشاله په دې
چې خپل حريم کې مې هغه په ملنگۍ ونيسي

غزل

په سمندر کې د سکروټو او اوزونه مات کي
د خداي قدرت وگوره سترگو باندې زړونه مات کي

زه ځنځيرونه ماتوم خو تقدير داسې ده چې
په مخ سپېره را کي بند کې مې لاسونه مات کي
ای! قدم ونيسه غرور نه حسن ډېر هوښيار دی
د چا مرشد به ائنه کې تصويرونه مات کي
ربابه! غلۍ شه زما د ویر کيسه مه کوه
نغمه به گونگه شي، او خداي به دې تارونه مات کي
په مونږ جامې باسي توبه دلنگ له زوره توبه
خوښتانه يې د راشن په وړو سرونه مات کي
ولې شاعر به څه د دې تاوان جبران نه غواړي
چې د سپرلي سخا دې سنو کې گلونه مات کي

د مېکدې په جرس ټول دشوم بچي راټول دي
خو يو **خالد** دی چې ځان مات کي نو جامونه مات کي

عصمت الله صالح

غزل

خو پټ رازونه بهانې ځان سره څنگه يوړل؟
خپ تصويرونه آينې ځان سره څنگه يوړل؟

د آس گردونه فاصلې ځان سره څنگه يوړل؟
دغه آسونه قافلي ځان سره څنگه يوړل؟

بس اندېښنو مې زړه خوړلی دې ته فکر کوم
د وخت کارونه زمانې ځان سره څنگه يوړل؟

دا خو ثابت په خپل مکان و، هېڅ تغیر یې نه کړ
جوړ دېوالونه زلزلې ځان سره څنگه يوړل؟

صالح د فکر په چاپېره دایره کې کېږیم
نن خو سرونه ترانې ځان سره څنگه يوړل؟

سعید سعید

غزل

ما یې د حسن د لمبو په سوري خوب کړی دی
ملگرو ما ورپسې ځکه لیونتوب کړی دی

د ښار مینو شکر او باسې په هرڅه شته یی
موربه د لږو تندو غېږ کې مینتوب کړی دی

ماله هغې څنگلې نیسې له کوچې مې شړې
یاد کړه په کومه چې تا ډېره موده خوب کړی دی

بغیر له کوره او گوره بل څه یې لیدلي ندي
زموږ د کلي جونو داسې پېغلتوب کړی دی

ستا د ښایست عمر به کم نه وو خو څه وکړمه
قدرت د گل د ژوند په ورکړه کې شوم توب کړی دی

احسان الله درمل

غزل

مرگ که زمونږ کار د ژوند تمام کړی نور به څه وکړی
هسی به په مړو ځان بد نام کړی نور به څه وکړی

خاوری می ساقی ته د پښتون خمار غورور مه شه
مړه خو نسکور به راته جام کړی نور به څه وکړی

غله د هوس هم د خپل ښایست له ښاره مه شړه
رادی شی خپل زړونه به لیلام کړی نور به څه وکړی

خومره چی یاران خاوری زما په نامه اړوی
دومره به د خلکو راته پام کړی نور به څه وکړی

ښکلی که هر څو ظلم پر ما کوی پر مایی څه
کم به د خپل حسن یو غلام کړی نور به څه وکړی

منگل ښپوه وال

غزل

د وختونو ژرنده گرځي زمانې په کې دل کېږي
عجیبه غوندي څېرې دي چې ښیښې په کې دل کېږي

دا وحشت دی، که قیامت دی هیڅ په پته یې پوه نه شوم
چې منزل ته نه رسېږي قافلې په کې دل کېږي
د مرگونو پر ښتې هم کله کله ننوځي
دغه ډک دی له تسکینه حادثې په کې دل کېږي
دې ښار ته د نفرت په نظر گورمه اوس ځکه
زما له وینو جوړې دا نغمې په کې دل کېږي
زمونږه له ژوندون نه هدېرې جوړول غواړي
دا څنگه ارتقا ده ښاريې په کې دل کېږي

چې تیاري وي نو **منگله** د لمر خیره پناه کېږي
چې رڼا وي نو بیا گوره تورې شپې په کې دل کېږي

اباسين يوسفزی

غزل

د اوښکو ليکه چې د چا په اننگي لاره شي
لکه تېره توره مې نېغه په زړگي لاره شي

هغه لمحۀ زه دخپل عمر حصه نه گنمه
کومه لمحۀ چې ستا له ياردو نه خالي لاره شي

بې مينې ژوند راته څه داسې بې نمکه ښکاري
لکه دکلي د ملک نه چې خاني لاره شي

نفرت زما دکلي خلک په سينو کې ساتي
د محبت خبره څنگه تر زړگي لاره شي؟

زه چې زړ پرېم څومره، مينه مې ځوانېږي
حسن به ځان ووژني، تانه چې ځواني لاره شي

مقتصد ستړی

غزل

سترگي وهي ددې سترگو پوروې دې يم
حساب دې نيسه د مچکو پوروې دې يم

نړۍ وړې گوتې دې بيا شمېرمه بيا درځمه
د اکو بکو سر سيند کو پوروې دې يم

په خوږه ژبه دې ډېر تېر ايستل دنقل بوډۍ
لاهم د ډېرو، ډېرو سپکو پوروې دې يم

بايللي تللي او گتلي زمونږ دواړو گډ دي
تيا رد يار دې خود ورکو پوروې دې يم

ستړی له کومه کورته راغلي پښې لوڅي لارې
زمونږ جومات کې دخپلو پوروې دې يم

شاه نواز باقر

غزل

چرته چې تنگ ومه هم هغلته مې ساه واخسته
په ځان کې پټ شومه په ځان کې مې پنا واخسته

غوخ شوی لاس يې راته بيا په لويټې وتره
شکر له درد نه مې مزه يو ځلې بيا واخسته

د دې وطن خلک ډېر زرد زړه په رنځ اخته شي
زه لا ماشوم يم خو ځان ته مې امسا واخسته

ستا تصويرونه مې ترې لرې کړل او چيغي يې کړې
له دېوالونو نه مې هم خپله سزا واخسته

باقړه: اوس به د منزل اخري حد ته رسوو
تا په لاسونو کې ډيوه او مارنې واخسته

طاير ځلاند

دوه بيته

مهمه نه ده ما او تاته د هر څه پېژندل
محبت څه وي؟ محبت خو وي د زړه پېژندل
ما ځينو خلکو ته بې ځايه زړه کې ځای ورکړلو
ما ځينې خلک په پوره مانا ونه پېژندل

ډاکتر عطاء الرحمن ساپی

دوه بيته

سپرليه راچپه کړه د رنگونو ډک جامونه
کوي د سرو لمبو ځنې جامې زموږ گلونه
يو وخت به دا قطره قطره شيندلی زړه راټول شي
که چپ نه شي مکتب کې زنگ ممبر کې اذانونه

منلگ بابا

ستري يم، تری يم، منلگ بابا
راکړه يو ډکه پيال له بنگ بابا

دې دوو غرونو پسې ډېر خپه يم
د منگي تنگ، د سپتار شرنگ بابا

لکه له مات لښکر نه پاتې سپاهي
نور مې بايللی ژوند ته جنگ بابا

اوس مې د دې ښار خلک وپېژندل
اوس له هر چا نه کوم څنگ بابا

زما په نوم هم يو جنډه وټړه
غواړمه نور شم، ستا په رنگ بابا

نور له روښانه خراغونو ستري
رامې کړه بيا بېل او گلنگ بابا

غزل

حالات ښه نه دي، حالات لاله ژوند رنگ غواړي
لا غم رنگ غواړي او لا د تورو شرنگ غواړي

هغوی ډېر کم دي، چې جونگرې جوړوي او درومي
هغوی ډېر زیات دي، چې ودان ښارونه رنگ غواړي

خپلې برېښې میخانې پرې په امان کې ساتي
سمندر پورې خلک زموږه غرو کې جنگ غواړي

د ښار ښایسته دې نورې غټې سترگې نه تورو
زورور شته له تورو سترگو نه گلنگ غواړي

انه لېونی دی، اند اوس هسې په خبره نه دی
پردی وطن پردی کوڅې دي او دا بنگ غواړي

صاحب شاه صابر

غزل

رنگ د میکدې په بله واړوه
وخانده! کاسې په بله واړوه

گورې گورې زلفې لږې خنډ وهه
غرونه غرونه شپې په بله واړوله
راشه د رنگونو سپرلي راوله
داسې دا کوڅې په بله واړوه
مات زړونه په مست نظر کې وپېره
ورانې اديرې په بله واړوه
عشقه! دا زړه دنيا بدله کړه
بيا مې ارادې په بله واړوه

پرېږده چې رنې شي د رنځ قيصې
راشه تماشي په بله واړوه

ساجد بهار

درې بیته

بيا مینتوب ته مې اوږده موده ارام پکار دی
نجونې نازکې دي، دې ډلې سره پام پکار دی
خوند کا د شلو رقیبانو منځ کې ژوند تېرول
پرېږده لگیا دې وي د هر چا احترام پکار دی
دې لیوني او بې ترتیب ژوند ته مې ته پکار یې
او د رگونو مستیدا ته مې ماښام پکار دی

صابر

دوه بیته

مونږه د یو جنگه خبر نه شوو، چې چا وگاته
مونږه د هره جنگه راوړل د دنیا شهیدان
مونږ دې دور د فرات پر غاړه مړه له تندي
مونږ دې دور د تاریخ د کربلا شهیدان

شېر حسن کمالزی

غزل

اوس چې څوک شعرونه حماسي وايي
هسې د مړې خیتې پارسي وايي

ته چې د چارواکو صفتونه کړي
خوار شي، خو همدې ته چاپلوسي وايي
دلته که تکره وي، نو دروغ وايه
بيا به درته هر سړی سياسي وايي
دې وخت کې هماغه سړی مخکې وي
بس، چې يو څو ټکي انگايسي وايي
يو ځانين دې هم کله راکش نکړ
مشره، بيا نو څه ته بې وسي وايي

تاته، خو به ځان په فساد بڼه بنکاري
خلک دې ته غټه دووسي وايي

دوست محمد عارف

غزل

همېشه وړاندې وهي گام، شاعرانه غوندې دی
کوي يې هريو کار دوام، شاعرانه غوندې دی

له مانه مه پوښته: "له کله شاعري کوي ته"
د پښتنو ژوند خو تمام شاعرانه غوندې دی
پوهېږم ما مجبوروي د خپل ارمان په خاطر
پوهېږم ما باندې الزام شاعرانه غوندې دی
چاپېر گلونه دي، په منځ کې يې کوترې گرځي
زموږ په کلي کې يو بام شاعرانه غوندې دی
ملگرو دلته يو انسان مې په زړه خوږ لگيږي
زه ترېنه اخلمه الهام، شاعرانه غوندې دی

هغه که يو ځلې خپه شو نو پخلا به نه شي
کوه **عارف** سره لږ پام، شاعرانه غوندې دی

غزل

زیارت یې کړمه، نجونې راروانې دي، قاضي!
په دارمې کړه، زما معاملې وړانې دي، قاضي!

له عقل له رواج نه عاري هیلې، نه رشتیا!!
توبه! خومره؟ کافرې مې یارانې دي، قاضي!؟

تعمیل د حکم سمه ده کوم، کلی پرېدم، خو
دا څه راپسې شاته؟ ژړاگانې دي، قاضي!؟

د درد جونې له چانه ستروې؟ د ویر په ښار کې
او بله دا چې دا خو ماشومانې دي، قاضي!!

چې زه دې کړم په کوم کتاب؟ د خپل سعید په نوم
همزولې مې بېخي درته، حیرانې دي قاضي!!

غزل

د سترگورپ کښې سپرې بوځي د وختونو شاته
خدا پزده چې څه وي ددې ځنې تصویرونو شاته

وهه وهه چې زمانه منې او خپله کوي
بې له داغلولو نور څه نشته د خالونو شاته

چې ستاد مخ کتاب لوستلو ته وزگار نه شومه
خدا ی دې ما مړ کړي ددې ډېرو کتابونو شاته

زه پۀ ساقی دومره مئین یمه نانه شم کوی
گنې ښه پوی یمه چې څه دي د جامونو شاته

ته سپينې واورې گورې شنه شنه ځنگلونه گورې
ته دې ته نه گورې چې څه کېږي د غرونو شاته

تا چې اور ورته کړو ايرو کبې به ئې څوک لټوي
زما د مينې دنيا وه د چارونو شاته

رنگ ئې سپين مخ رايا دوي بوي ئې وږمې د زلفو
پوي نه يم بکلي څنگه پټ وي د گلونو شاته

نه شين خالي شته نه چينه، نه ئې منگي نه چنار
تشي کيسې اوس پاتي دي د گودرونو شاته

قيامت ئې هير کړو رانه خدايه د قيامت نه مخکې
قيامت چې وليدلو ما د وحشتونو شاته

زه به څلور ځايه ټوټې نه وي په خپل کاله کبې
که ديوال نه وي پوهيدی د ديوالونو شاته

منگل که لوړ نه دی په ونه ټيټ ئې هم مه گڼه
د شاعرانو قد ليدی شي د لفظونو شاته

م. شهيم

غزل

ستاد ياد په سره مجرباندي ولاړ يم
خړيکه خړيکه په پرهرباندي ولاړ يم

واه دا څومره په هنرباندي ولاړ يې
ستاد سترگو په نظرباندي ولاړ يم
بس د چاد ځوانيمرگي مينې ياد يم
سور شفق يم مازيگرباندي ولاړ يم
څه په عجز مې څنگل ده ماته کړې
څه له کبره په څادر باندي ولاړ يم
غره مه شي نه يم ستاد غزل توري
تور لونگ يم په ټټرباندي ولاړ يم

زه نو دومره بختور چېرې ~~شهمه~~
چې د چاد زړه په سرباندي ولاړ يم

غزل

بلا موده ووشه له مونږه په څنگ ځي مرور
بلا موده وشوه، له مونږه دي پسرلي مرور

ما خو گومان کاوه، چې يې به سر سري مرور
اخ! شم قربان درنه، نو ته ځويې بېخي مرور

چې خفه نه شي لېونۍ جانان دی خیال يې ساته
نه پخلا کېږي، چې يو ځل شي لېوني مرور

بس ښه به دا وي، چې په خپله شو پخلا خپلو کې
گنې دا خلک گوره نه پخلا کوي مرور

نه له هغې مرور نه له زمانې مرور
زه له خپل بخته مرور له خپل تندي مرور

دا ستا لپاره شو اکرام له هر سړي نه قربان
دا ستا لپاره شو اکرام له هر سړي مرور

دوه بيته

ته له خپل سر نه لويته په زيارت مه غوړه
مه مې زيارت نه غواړه مه له باباگانو غواړه

په لويته باندې سر پټ کړه، کړه لاسونه لپه
له پاکه ربه مې په خپلو دعاگانو غواړه

ډاکتر عطاء الرحمن ساپي

دوه بيته

زما او ستا ترمنځه واټن ږدي دا زمانه
په څومره سپين سترگۍ مو بېلوي دا زمانه

د وخت د فن کارانو غرور هيڅکله مات مه شه
همدوی دي چې په مونږه لوروي دا زمانه

غزل

نه د چا ياد مړ کړم او نه په ژړېدو مرمه
زه رپه خو دي دوکانداره زه په خو مرمه

خه خوشبويي ستا د انکار له ليکه راشي واه!
هم مې ژوندی ساتي او هم په کاغذو مرمه

کېنه، چې دا شېبه به هم راته بې خونده شي
تاته به گورمه قاتلې! چې ترخو مرمه

درد، بې کسي او بې وسي له حده واوښته
دا خو ما بنامه تش گيلاس ته په کتو مرمه

ژاړو او خاندو هم له تېرو کيسو خوند اخلو
خه په مزه مزه او خومره په نخرو مرمه

غزل

را پرېوتی یو دېوال د تلوسو و
د زړگي په کور مې شورد و سوسو و

خرخېدې درنې پگړۍ او سپين پروني
د ناموس هريو نشان مو په پيسو و

آخريزه هم شوم مصروفه په دنيا کې
د نيمگري محبت غم به ترخو و

د شلېدلي گربوان سوال يې ماته پرېښو
د هغې سره هنر د دلاسو و

د جنج مينځ کې به روان ومه **فاران**
زلميتوب و، که باران د پتاسو و

محراب گل مخلص

نغزل

راوستې ما تر خپل وجوده اندېښنه ده پیره
اوس په رېښو کړنې باسمه او شپه ده پیره

اوس مې ته مه پوښته گلابه اوس په ځان نه یمه
اوس رانه هېره د ژوندون هره کیسه ده پیره

فالي نو ولې شو حیران زما د لاس کړښو ته
چې زه به څوک یم او دا کومه زمانه پیره

د خو زړینو کړښو وړاندې مې شي عقل تمام
د خو رنگینو پاڼو لویه فلسفه ده پیره

چې درته څرنگه مانا کړم د **محراب** خو توري
دا مې جذبه دا دېده دا مې اسره ده پیره

عبدالهادي اثر

نغزل

دایره ده د وجود رانه چاپېره
زندگي ده لکه دود رانه چاپېره

مصوره څومره ښکلې یم ولاړه
یو تصویر کړه د جمود رانه چاپېره

مورې، مورې خوب کې وینم جنتي یم
ملایکې د درود رانه چاپېره

بیا سکون دی، بیا عجه خاموشي ده
خاموشي ده د سرود رانه چاپېره

نغزل

تلوسه مې يو په دوه شوه تاته راغلم
 مړه د صبر مې ډيوه شوه تاته راغلم
 تېدل مې زده د اوبښكو ستورو نه و
 شپه د كال غوندي اوږده شوه تاته راغلم
 په قدم قدم غماز راته مغل و
 زما مينه پښتنه شوه تاته راغلم
 د زړگي په خم كې خاڅكي پاتې نه شو
 هره اوبښكه مې پيال شوه تاته راغلم
 ما ساتله پټه مينه پټه نه شوه
 د خوشبو غوندي خوره شوه تاته راغلم
 ستا په لاره كې مرگي راته په گواښ و
 خو جذبه مې بدرگه شوه تاته راغلم
 د هجران غشي يې نور زغملی نه شول
 زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
 يو **كاروان** د ارمانو مې راوړی
 كه منظوره مې جرگه شوه تاته راغلم

نغزل

په زړه كې مې لوی غرد حوصلې و، خو اوس نه دی
 له تا سره مې تارد يارانې و، خو اوس نه دی
 يو ځل په ماشومتوب كې و يو زړه رانه مات شوی
 ازار يې تر ځوانۍ په ما پسې و، خو اوس نه دی
 هو! گرانه پرې بې حد او اندازې ومه اوس نه يم
 هو! گران راته بې حد او اندازې و، خو اوس نه دی
 ته خويندو كې وې ښكلي اوزه ورونو كې حسين وم
 اوف، څه وخت و څه نوم مود جوړې و، خو اوس نه دی
 د مورد قبر سرته ولاړ ماشوم ويل يې
 رڼا زمونږه كور په دې ډيوې و، خو اوس نه دی
 منم مونږ دوه وجوده و، خو ساه راكې يوه وه
 يو څوك مې زړه ته دومره ډېر نږدې و، خو اوس نه دی
 نن ته هم پرې بې پامه بې سلامه شولې تېره
 همدا زړه مې پاچا د زمانې و، خو اوس نه دی

فطرت مې يو وخت ځمكه و، يارن به گرځېدل پرې
فطرت مې يو وخت دومره د فايدې و، خو اوس نه دی

غزل

نورې به نه راوړم ځکه اندېښنې زړه ته
چې زه لوېدلې يم وخته دهغې زړه ته

داسې ولاړه يې زما لحظې لحظې زړه ته
لکه يوسف چې وولاړ د زلېڅې زړه ته
پوهېږم اوس مې هم په مينه يادوې زړه ته
پوهېږم اوس مې هم کوي بلا کيسې زړه ته
په سرو سکروټو خو مزل دومره اسانه نه وي
چې ته په کوم هنر زما را کپوتې زړه ته
حالات چې داسې نن د کرکې سره اورو نه شيندي
نوز به خود ور لگومه دروازې زړه ته
يمه حيران چې تاله کومې تجربې کار واخېست
يمه حيران چې څنگه راغلې زمانې زړه ته

محرابه اوس به نو د چادر وازه وټکوم
چې راسره يوسئ د هيلو جنازې زړه ته

غزل

ما سترگو کې وساته لېمه رانه چاپېره که
اونېکه يم پرېوځمه بانه رانه چاپېره که

زه خوبه د تلو په وخت سرستا تر اوږې دروړمه
نور دې نو بيا غبرگ لاسونه ته رانه چاپېره که
تورې تورې زلفې دې په توره شپه کانې کوي
څه خورې وړې که په ما څه رانه چاپېره که
زه به دې په تور و غزلو کې رانغاړمه
ته دې د خوږې مينې خواږه رانه چاپېره که

ستړې له روزگار يمه **د انش** درنه دمه غواړم
لېچې د سهار تر لمر خاته رانه چاپېره که

غزل

د گل غوندې ټاټوبي چې مې وړان دی، زړه مې وړان دی
د هر سړي په مخ باندې خپګان دی، زړه مې وړان دی

وطن لپاره تیرې هم په بله باندې نه ږدو
خو جنگ راته د هر څه نه اسان دی، زړه مې وړان دی

که مانه څوک د خپلو تقاضو پوښتنه وکړي
نوزه به وایم سوله مې ارمان دی، زړه مې وړان دی

د دومره سوال زاریو باوجود هم راوینن نه شو
توبه توبه، دا څه قسم وجدان دی؟ زړه مې وړان دی

باور وکړه! په مینه کې ترې ژوو میدان وړی
باور وکړه! په نوم باندې انسان دی، زړه مې وړان دی

مجبوره یو **اسیره** چې نازونه ورله یوسو
نوخه وکړو د ښکلو چې دوران دی، زړه مې وړان دی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library